Rechtskundig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen
Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen
Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

J. DE WEERDT. — *Samensmelting van Naamlooze Vennootschappen.*

RECHTSPRAAK.

Hof van Beroep Brussel. — 9e Kamer. — 3 Mei 1933. — *Strafrecht. — Woeker. — Art. 494. — Voorwaarden.*

Burgerlijke Rechtbank Antwerpen. — 4e Kamer. — 2 Februari 1933. — *Testamenten. — Bestaan van verscheidene testamenten. — Schuldenaar der nalatenschap.*

Burgerlijke Rechtbank Antwerpen. — 1e Kamer. — 14 Juli 1932. — *Minderjarige. — Vertegenwoordiging in rechte. — Belangen in strijd met die van den vader. — Beheerder ad hoc.*

Burgerlijke Rechtbank Antwerpen. — 3e Kamer. 3 Mei 1933. — *Dadelijke uitwinning. — Art. 1244 B. W. — Niet toepasselijk.*

Vredegerecht Berchem. — 7 Maart 1933. — *Takszegels. — Aannemingswerken. — Verplichting. — Meerderwerken. — Afwezigheid van schriftelijke toelating.*

Vredegerecht Antwerpen. — 1ste Kanton. — 30 November 1932. — *Wet van 20 Juli 1932. — Wederzijdsche plichten der echtgenooten. — Inkomsten. — Werkloosheidsvergoeding. — Toepasselijkheid.*

BESTUURLIJKE RECHTSPRAAK.

Gemeenteraadsverkiezingen. — Laattijdig toelaten van kiezers. — Verbreking der kiezing. — Voorwaarden. — 1932. — Hastière-Lavaux.

WETGEVING.

BIBLIOGRAPHIE.

UIT DE PERS.

BALIELEVEN.

Samensmelting van Naamlooze Vennootschappen

Samensmelting van vennootschappen is een alledaagsch verschijnsel geworden, dat ons even normaal voorkomt als een kapitaalsverhooging of een vervroegde ontbinding. Het is een der kenmerken van de nâoorlogsche economie.

De wet van 23 Juli 1927 heeft een uitzonderingsregiem tot stand gebracht ten voordeele van de samensmelting. Registratie- en overschrijvingsrechten werden met 2/3 verminderd. Daarbij werd de mobilaire taks van de baan geruimd.

Hoe geschiedt het samensmelten van naamlooze vennootschappen ? Een of meer vennootschappen worden door een ander opgeslorpt. Deze laatste kan ofwel een bestaande vennootschap zijn ofwel een maatschappij die bij het voltrekken van de samensmelting zelf, wordt opgericht.

Samensmelting wordt verwezenlijkt door het inbrengen van de goederen der verdwijnende vennootschappen bij de opslorpende maatschappij. De verdwijnende vennootschappen schrijven aldus in op titels van de opslorpende maatschappij. Deze inschrijving geschiedt bij de opslorping ofwel bij kapitaalsverhooging of wijziging in de statuten van de opslorpende vennootschap.

De inbreng van de maatschappelijke boedels der verdwijnende maatschappijen, bevat niet enkel speciën maar goederen van allerlei slag. Daaruit volgt dat de nieuwe titels in beginsel geblokkeerd blijven gedurende meer dan twee jaren na de samensmelting. Indien echter de opgeslorpte vennootschap meer dan 5 jaar bestaat, bij het verwezenlijken van de fusie, kunnen de titels vrij verhandeld worden.

Hoe nu worden inschrijvingen en inbreng voltrokken ? Ofwel met ofwel zonder tusschenkomst van vereffenaars.

M e t hun tusschenkomst : de op te slorpen vennootschap beslist dat zij in vereffening treedt, benoemt vereffenaars en verleent hun de macht tot het inbrengen van het maatschappelijk bezit bij de opvolgende maatschappij.

Z o n d e r hun tusschenkomst : zonder voorafgaandelijke in vereffening stelling ; de inbreng wordt dan gedaan door de gewone uitvoerende macht — den beheerraad — of nog door bijzondere volmachtdragers, daartoe benoemd.

In het eerste geval zullen de vereffenaars de schuldeischers betalen, daarna het resteerend bezit — in casu nieuwe titels — ter verdeeling voorleggen. Ze zullen jaarlijks verslag moeten uitbrengen en den toestand der vereffening mededeelen. De sluiting van de vereffening dient bekend gemaakt.

In de tweede hypothese daarentegen, verdwijnt de op te slorpen maatschappij door het feit dat ze zich zelf — door afstand van al hare goederen — in de onmogelijkheid stelt haar doel zelfstandig na te jagen. Deze ontbinding gaat niet noodzakelijk gepaard tegenover de vennooten — met een in vereffening stelling. Reeds in 1891 deed Masius in een scherpzinnige studie opmerken (1), dat ontbinding, onafhankelijk van in vereffening stelling kan bestaan. Tegenover schuldeischers echter kan de vereffening niet ontkomen worden. Bij gebrek aan uitdrukkelijke beslissing tot vereffening, zullen de schuldeischers de beheerders als vereffenaars mogen beschouwen.

Schuldeischers kunnen niet gedwongen worden een andere schuldenaar te aanvaarden dan deze met dewelke ze hebben gecontracteerd. Zij kunnen derhalve de opgeslorpte vennootschap, ook nà de samensmelting dagvaarden in betaling of uitvoering van verplichtingen (2).

Het feit zelf der verdwijning van de vennootschap is als het ware niet bestaande ten hunnen opzichte. Zij kunnen hun rechten ten uitvoer leggen op de nieuwe titels, toegekend in ruil van den inbreng. Zij kunnen deze titels onder beslag leggen en te gelde maken, zoolang ze niet in handen van de vennooten zijn overgegaan.

Wat gebeurt er echter wanneer deze titels aan de vennooten werden ter hand gesteld, alvorens de schulden werden afbetaald ? De vereffenaars, of bij gebreke daaraan de beheerders, zijn aansprakelijk voor de verdeeling van het actief zonder voorafgaandelijke aanzuivering van het passief.

Daarbij zouden de schuldeischers, naar de meening van sommigen, de scheiding der boedels van de fusionneerende maatschappijen mogen aanvragen, en zich doen betalen op de ingebrachte goederen van hun schuldenaar bij uitsluiting van de schuldeischers der andere vennootschap. Deze uiterste stelling blijkt echter niet door eenige rechtspraak gestaafd.

(1) J. T. 1891 blz. 706.

(2) Beroepshof Gent 29 Juni 1091. Rev. Prat. Soc. 1901, blz. 242.

Zoo de inbreng werd aangegaan met het kwaadwillig opzet de schuldeischers nadeel toe te brengen en hun het actief der maatschappij te onttrekken, kunnen zij de vernietiging van de samensmelting eischen (paulinische vordering).

Men zal er dus zorg voor dragen dat de schuldeischers aan de verdwenen vennootschap ontlasting geven en de opslorpende maatschappij in haar plaats aanvaarden. Zoo zij deze novatie afwijzen, moet de opslorpende maatschappij zich bepalen tot het stipt nakomen hunner rechten. Zonder belang bezitten zij geen rechtsvordering.

Zoo het passief niet bij de opslorping werd ingebracht, rijst de vraag of de schuldeischers eene rechtstreeksche vordering tegen de opslorpende vennootschap bezitten. De rechtspraak blijkt deze vraag bevestigend te beantwoorden. In de beschouwingen van een der jongste beslissingen in zake samensmelting, — gegeven door de Rechtbank van Antwerpen (1) — wordt verklaard dat de opslorpende maatschappij als algemeen opvolger der opgeslorpte, aansprakelijk is voor het passief dezer laatste.

De inbreng van het actief geeft aanleiding tot het treffen van maatregelen tegenover derden. De inbreng van onroerende goederen dient overgeschreven ten hypotheekkantoor. De inbreng van hypothecaire schuldvorderingen dient vermeld ten rande der hypothecaire inschrijvingen. De overdracht van brevetten moet beteekend worden aan den Minister van Nijverheid en Arbeid. De afstand van fabriekmerken, dient ter greffie van de Handelsrechtbank bekend gemaakt. Overdracht van titels op naam, dient geboekt in het register der nominatieve aandeelen.

(1) J. T. 5-3-33, col. 170, vonnis van 4 Jan. 1933.

Wat nu de gewone vorderingen betreft, de leeningen die de verdwijnende maatschappij heeft toegestaan, de credieten die ze heeft verstrekt, hier rijst de vraag of de overdracht daarvan moet beteekend worden aan den belanghebbende, of in een authentieke akte dient aanvaard, (art. 1690 B. W.) ofwel of deze formaliteiten overbodig zijn.

De burgerlijke Rechtbank van Brussel, in 1907 en 1911, de Handelsrechtbank van Verviers in 1923 (2), hebben aangenomen dat deze formaliteiten niet dienden vervuld. De beweegredenen daartoe zijn echter van zeer uiteenloopenden aard : opvolging ten algemeenen titel, in plaats-stelling of subrogatie, bekendmakingen van de akte van samensmelting door het staatsblad. De vraag werd o.i. nog niet onderworpen aan het Verbrekingshof.

De samensmelting groeit. Haar juridisch wezen wordt thans gesmeed en zal vastgelegd worden naar gelang de rechtspraak de samensmelting zal te behandelen hebben.

J. DE WEERDT.

(2) Brussel 23-5-1907. P. P. 1907, n° 988. id. 29-11-1907. P. P. 1912, n° 436. — Verviers 23-10-23. Jur. Liége 1923, blz. 317.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL.

9e KAMER. — 3 MEI 1933.

Voorzitter : M. de Lichtervelde.
Raadsheeren : M.M. Dujardin en Boucquey.
Adv. Gen. : M. Wouters.

STRAFRECHT. — WOEKER. — ART. 494. — VOORWAARDEN.

Het misbruik van de zwakheden van de ontleeners, voorwaarde vereischt opdat woeker strafbaar zou zijn, blijkt uit het feit dat het geld ontleend, niet aan een gewone woekerprijs, zooals 15 of 20 % maar onder voorwaarden die de intrest brengen van 50, 60 tot 200 en zelfs in een bepaald geval tot 900 %.

Het feit dat dit geschiedde zonder dat de ontleener zich in buitengewonen nood bevond is een bewijs te meer dezer zwakheid.

O. M. t/ V. P. en Schr.

Aangezien de betichting « gewoonlijk, op welke wijze ook, waarden geleverd te hebben aan een hoogeren dan den wettelijken rentevoet en met misbruik van de zwakheden of van de hartstochten van den ontleener », ten laste van betichte door den eersten rechter vastgesteld, bewezen is gebleven door het onderzoek vóór het Hof gedaan ;

Aangezien tevergeefs betichten opwerpen dat zij geen misbruik hebben gemaakt der zwakheid van de personen die zich tot hunne inrichting wendden om geld te bekomen ;

Aangezien weliswaar op zich zelve genomen woekerhandel geen misdrijf meer uitmaakt, maar dat wanneer personen geld ontleenen niet aan een gewonen woekerprijs, zooals b.v. 15 of 20 %, maar wel onder voorwaarden die den kroos brengen tot 50, 60 tot 200, 300 en zelfs, in zeker geval, tot 900 %, de handelwijze zelve der ontleeners hunne zwakheid genoegzaam doet uitschijnen ;

Aangezien met rede de verdediging doet opmerken dat men den nood waarin deze zich bevinden niet hoeft in aanmerking te nemen : dat inderdaad de zwakheid van karakter zich nog beter laat kenschetsen bij deze die, zonder uitzonderlijken nood, en alleen uit reden eener momentaneele geldverlegenheid of om beter in de kosten van een huisfeest of iets dergelijks te kunnen voorzien, eene zoo buitensporige ontleening aangaan, welke zwakheid door de leeners uitgebaat wordt ;

Aangezien het Openbaar Ministerie niet in beroep is gegaan tegen den tweeden betichte, en dat de straf tegen hem uitgesproken dient behouden te worden ;

Aangezien de straf aan den eersten betichte toegepast niet in evenredigheid is met de zwaarwichtigheid der feiten ;

Om deze beweegredenen :

Het Hof, ontvangt de beroepen en rechtdoende ten gronde, gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald :

Doet het vonnis a quo te niet enkel in zoover het V. P. verwijst tot eene gevangenzitting van slechts drie maanden.

Wijzigende desaangaande met eenparigheid, veroordeelt voornoemde betichte tot eene gevangenzitting van zes maanden.

Bevestigt voor al het overige het bestreden vonnis en verwijst de twee betichten solidair tot de beroepskosten, beloopende in het geheel op fr. 162,93 ; zegt dat de lijfsdwang, voor de kosten van eersten aanleg uitgesproken, insgelijks toepasselijk is op deze van beroep.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

4e KAMER — 2 FEBRUARI 1933.

Voorzitter : M. Moreels.
Op. Min. : M. Beeckmans.
Pl. : Mters Moyersoen en De Rademaecker.

TESTAMENTEN. — BESTAAN VAN VERSCHEIDENE TESTAMENTEN. — SCHULDENAAR DER NALATENSCHAP.

Een schuldenaar der nalatenschap kan niet ontsnappen aan de betaling zijner schuld in handen van de op grond van een testament in bezit gestelde erfgenamen door te beweren dat door een testament van den zelfden dag andere erfgenamen aangesteld waren of dat door een vroeger testament hij zelf was aangesteld geweest, indien hij zich bepaalt tot een zuivere passieve houding en zich namelijk onthoudt van het indienen van een petitio hereditatis.

Indien twee testamenten van zelfden datum, zonder aanduiding van uur en met vermelding dat ze elke andere wilsbeschikking vernietigen elkander vernietigen, vormen ze onbetwistbaar een dubbele herroeping van een derde testament van vroegeren datum.

Bayens t/ D'Helsen.

Aangezien aanleggers als aangestelde en in bezit gestelde erfgenamen van wijlen Charles Bayens, de solidairlijke veroordeeling der verweerders vervolgen tot betaling eener som van 13.000 frank met de intresten aan 4 o/o van af 26 Juli 1919, voor ontleend geld ;

Aangezien verweerder zijne vrouw niet uitdrukkelijk gemachtigd heeft om in rechte te staan ; dat hij zich hiertegen niet heeft verzet en zelfs met haar ter zitting besluiten heeft genomen strekkende tot de niet-ontvankelijkheid en de niet-gegrondheid van den eisch, omdat aanleggers hunne hoedanigheid van erfgenamen niet zouden bewezen hebben, en in hulporde tot het voorbrengen van een eigenhandig testament van 1 Augustus 1920 met erfstelling van Koeckelberghs en anderen ;

Aangezien verweerders in pleitrede uitdrukkelijk bekend hebben dat de afgestorvene hen eene zekere som geleend had, doch beweren hierop geen verderen uitleg te moeten geven, daar zij de hoedanigheid van aanleggers betwisten, omdat op zelfden dag, te zeggen op 1 Augustus 1920, en zonder bepaling van uur, de afgestorvene twee testamenten had opgemaakt met instelling van aanleggers in het eene, van den tak Koeckelberghs in het tweede, beide testamenten dragende de melding dat zij alle andere wilsbeschikkingen vernietigen ; dat die twee testamenten zich aldus wederkeerig vernietigende, noch de tak Bayens, noch de tak Koeckelberghs zouden erven, maar dat een vroeger testament van 28 November 1898 den tak waaraan verweerders toehooren zou ingesteld hebben ; dat aldus deze laatste tak alleen gerechtigd zou geweest zijn de inbezitstelling te vragen ;

Aangezien verweerders eene loutere passieve houding tegenover de nalatenschap aannemen ; dat de kwestie te weten wie eigenaar is van de rechtelijke algemeenheid niet gesteld is, en maar zou kunnen gesteld worden door eene petitio hereditatis van wege rechthebbenden en dit voor de rechtbank van Dendermonde ;

Aangezien, bij gebrek aan petitio, de saisine der eischers onaangetast blijft, zooals zij werd toegestaan door bevel van den heer Voorzitter der rechtbank van eersten aanleg te Dendermonde in dato 4 Maart 1932, in regelmatige en geboekte expeditie voorgebracht ;

Aangezien overigens het niet aan aanleggers kan opgelegd worden het testament in voordeel van tak Koeckelberghs voor te brengen, en, ware dit ook opgemaakt in den zin vermeend door verweerders, het testament van 1898, niet eenmaal maar tweemaal uitdrukkelijk zou herroepen zijn ;

Aangezien aanleggers niet bewijzen dat verweerders zich solidairlijk zouden verbonden hebben ; dat voor wat betreft verweerster, de bestanddeelen der zaak enkel schijnen aan te wijzen dat zij zich zou mondelings verbonden hebben tot betaling van 13.000 frank, zonder intresten, bij niet-betaling der hoofdsom door haren man ;

Aangezien verweerders niet beweren dat ooit intresten zouden betaald geweest zijn ; dat de intresten beloofd door verweerder a rato 4 o/o enkel op vijf jaar mogen dragen vóór het exploot van rechtsingang (artikel 2277 B.W.) ;

Om deze redenen :

De Rechtbank gehoord Mijnheer Beeckmans de Westmeerbeeck, substituut van den Procureur des Konings, in zijn eensluidend advies, gegeven ter openbare zitting, machtigt, voor zooveel als noodig, verweerster, vrouw Van D'Helsen, om in rechte te staan, en alle verdere of tegenstrijdige besluiten verwerpende als ongegrond, veroordeelt eerste verweerder, en bij gebrek van deze, verweerster, aan aanleggers te betalen de som van 13.000 frank, ten titel van geldleening, veroordeelt daarenboven eerste verweerder aan aanleggers te betalen vijf jaar intresten aan 4 % tot den dag van rechtsingang met de rechtelijke intresten en de kosten ;

Verklaart het vonnis uitvoerbaar, behalve voor de kosten, niettegenstaande verzet of beroep en zonder borgstelling.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN.

1e KAMER. — 14 JULI 1932.

Voorzitter : M. Van Stratum.

Rechters : M.M. Delvaulx en Malgaud.
Op. Min. : M. Van Hille.

MINDERJARIGE. — VERTEGENWOORDIGING IN RECHTE. — BELANGEN IN STRIJD MET DIE VAN DEN VADER. — BEHEERDER AD HOC.

De prejudicieele vragen, voorzien door artikel 327 B. W., betrekking hebbende tot den staat der personen, zijn in de eerste plaats de vragen die de afstamming betreffen.

Een wettig kind, dat in rechte moet vertegenwoordigd zijn in een geding waarin zijn belangen in botsing komen met de belangen van zijn vader, dient bijgestaan te worden door een « beheerder ad hoc » benoemd door de rechtbank.

O. M. t/M. V.

REKWEST

... ...

Gezien dit feit, indien het bewezen moest zijn, zonder twijfel de misdaad van valschheid in geschrifte en gebruik ervan zou daarstellen ;

Dat op vordering van het Parket een onderzoek op grond van deze betichting geopend werd ;

Dat het onderzoek volledig is en dat uit zijne conclusiën zware vermoedens oprijzen dat de feiten zich voordeden zooals ze hierboven aangehaald zijn ;

Dat nochtans ingevolge art. 327 van het Burgerlijk Wetboek de strafjuridictie enkel uitspraak over het strafbaar feit zal mogen of kunnen doen, dan wanneer de civiele of burgerlijke rechtbanken aan de prejudicieele vraag een eindbeslissing zullen gegeven hebben ;

Dat men inderdaad door prejudicieele vraagstukken, betrekking hebbende tot den staat der personen, men enkel en vooral de vraagstukken moet verstaan, die betrekking hebben met de afstamming ; (Nypels en Servais Bd. II bl. 449 nr 7 ; Haus nr 1242 tot 1247 ; Planiol Bd. 1 tot 1406; Garraud nr 436 ; Fransche Verbrekingshof 29 Mei 1813. D.P. 1873.I.386) ;

Dat ongetwijfeld zulks het geval is in zake ;

Dat inderdaad de gebeurlijke veroordeeling der betichten als noodzakelijk gevolg zou hebben dat den staat van het kind in betwisting zal worden gebracht en dat men het niet meer als wettig zal mogen aanschouwen ;

Dat het strafgerecht dus enkel over de voorziene feiten zal mogen beslissen, wanneer de burgerlijke rechtbank over de afstamming een definitieve beslissing zal geveld hebben ;

Dat het Openbaar Ministerie in belang der openbare orde, welke eischt, ten eerste : dat de gebeurlijke plichtigen zouden gestraft worden, ten tweede dat de burgers een staat, gelijkvormig aan werkelijkheid, zouden bezitten en dat de akten van den burgerlijken stand geen valsche meldingen zouden behelzen, zulke processen als voornaamste partij mag inspannen op grond van art. 46 der wet van 20 April 1810 (Brussel, 18 April 1905 Pas. 05.--.161) ;

Dat de ondergeteekende Procureur des Konings van meening is een burgerlijk geding in te spannen, om te hooren zeggen voor recht, dat het kind waarvan sprake in stede van het wettig kind te zijn der echtgenooten M.-V., een natuurlijk kind is, geboren van F., en om te hooren zeggen dat de geboorteakte zal worden, hetzij verbeterd, hetzij als nietig aanschouwd en dat het te bekomen vonnis als geboorteakte zal dienen en zal ingelascht worden met melding in kant zooals het naar recht zal toebehooren ;

Dat nochtans het kind in een geding waarin zijn persoonlijken staat betwist zal worden, op nuttigerwijze dient vertegenwoordigd te zijn.

Dat hij als wettig moet vermoeid worden en dat den door de geboorteakte als zijnde den vader aangeduide persoon, in het geding moet geroepen worden ;

Dat nochtans het vanwege het Openbaar Ministerie een missing zou wezen enkel den zoogezegden en betwisten vader te dagvaarden in een geding ingespannen om te hooren zeggen dat hij niet den vader is van het kind ;

Dat men daarbij voegen mag, dat belangen van den zoogezegden vader misschien in zake tegenstrijdig zouden kunnen zijn met deze van het kind ;

Dat er geen kwestie mag zijn van voogd ad hoc wanneer een kind noch door den vader ontkend is, noch als wees mag aanschouwd worden ; dat er ook geen sprake kan zijn van familieraad in die gevallen (Fuzier Herman, Repert. op art. 189 nr 38 ; Aubry et Rau Bd. I nr 123 ; Fransch Verbrekingshof, 3 Juni 1867, D.67.1.27 ; Laurent Bd. IV nr 307 tot 310) ;

Dat het algemeen aanvaard wordt, in verband met art. 389 van het B.W., dat een kind dat nog zijn vader bezit, in geval het voor

het gerecht door een anderen persoon dan zijnen vader moet vertegenwoordigd worden, als vertegenwoordiger, een «beheerder ad hoc» zal moeten hebben welke door de Rechtbank, zetelende in Raadskamer en bij wijze van gracieuse juridictie, wordt aangeduid ; (Laurent, Bd. IV nr 370 ; Keguelin de Rozière, administration légale sous l'autorité paternelle bl. 78, Fuzier Herman Répert. art. 398 nr 8 ; Dalloz Code civil annoté art. 389 nr 21, Parijs, 9 Januari 1874 D.76.11.23 ; Parijs, 1 Maart 1901, J. J. P. 1901 bl. 383 ; Marche 19 Dec. 1902, J. J. P. 1904, 307 ; Rechtb. Seine 16 Jan. 1908 J. J. P. 1908, 345 ; Brussel 28 Juni 1922 B. D. 23 Oct. 58 ; Brussel 16 Dec. 1916 Pas. 17.III. 165 ; Verbrekingshof 4 Feb. 1901 J. D. P. 1902 bl. 129 en Brussel 13 Dec. 1884 met het eensluidend advies van den heer substituut Servais Pas. 85.III.73 ; Bertin Chambre du conseil nr 612) ;

Redenen waarom :

De ondergeteekende Procureur des Konings u aanzoekt bij vonnis in Raadskamer verleend aan het kind R. M., een beheerder ad hoc te benoemen, welken hij terzelfden tijd als den zoogezegden vader zal dagvaarden wanneer hij het geding zal inspannen welke hij zich voorstelt te beginnen.

Antwerpen, den 25 Juni 1932.
De Procureur des Konings,
Van Hille.

BEVELSCHRIFT

Wij ondervoorzitter, d.d. voorzitter der Rechtbank van eersten aanleg zitting houdende te Antwerpen, verzenden de zaak naar de eerste kamer om er over te beslissen en benoemet den heer Malgaud Rechter om verslag te doen.

Antwerpen, den 8 Juli 1932.
L. Montens.

VONNIS

De Eerste Kamer der Rechtbank van eersten aanleg zitting houdende te Antwerpen ;

Gezien het vorengaande verzoekschrift aangeboden op 24 Juni 1932 voor den heer Procureur des Konings ;

Gehoord het verslag van den heer rechter Malgaud ter zitting van heden ;

Voor de redenen in het verzoekschrift aangehaald ;

Benoemd aan het kind M... Mter Le Paige, advocaat te Antwerpen, als beheerder ad hoc.

NOTA : 1) Dit vonnis van Antwerpen heeft ons dunkens de juiste oplossing aangenomen. Eenerzijds kan er geen spraak zijn van een familieraad zoolang het kind een wettige vader heeft. (Fuzier Herman, art. 389 nr 33). Anderzijds moet een voogd benoemd worden door een familieraad.

Welnu, de vader, welke dient vervangen te worden, moet aanzien worden niet als «voogd» maar als «beheerder» («le père est administrateur» zegt art. 383 van ons B.W.).

De vader oefent zonder controol van den familieraad, maar onder toezicht van de Rechtbank zijn vaderlijk gezag uit. Hij moet dus vervangen worden, wanneer zulks noodig is door een persoon aangeduid door de Rechtbank. (Zie de autoriteiten in het verzoekschrift aangehaald en daarbij nog : Hof Parijs 9 Januari 1875 D.P. 76.2.23 ; ibid 5 April 1876 D.P. 77.2.26 ; Hof Bordeaux 2 Juni 1876 D.P. 78.1.227 ; ibid 27 Februari 1897 D.P. 98.1.197 ; Hof Douai 5 Juli 1878 D.P. 79.2.116).

Rechtsleer en Rechtspraak zijn over dit punt verdeeld.

Sommigen beweren dat de minderjarige door een «voogd ad hoc» zou moeten vertegenwoordigd worden. (Proudhon Bd. II bl. 282 ; Duranton Bd. III nr 615 ; Demolombe Bd. VI nr 421 en 422 ; Aubry et Rau 5e uitg. Bd. I al. 123 nota 7 bl. 776 ; Demante en Colmet de Santerre 3e uitg. Bd. II nr 127 bis ; de Fremonville, Traité de la Minorité et de la tutelle Bd. II nr 141 ; Hof Bordeaux 19 Maart 1875 D.P. 77.2.85).

Anderen beweren dat de minderjarige door een «beheerder ad hoc» dient vertegenwoordigd te worden maar dat die beheerder door de familieraad en niet door de Rechtbank moet benoemd worden. (Hof Douai 5 Juli 1878 D.P. 79.2.116 ; Chardiny de l'administration légale des biens des enfants mineurs bl. 333-336 ; Fransche hof van verbreking, Reg. 10 Juni 1885 D.P. 85.1.665).

De beheerder ad hoc oefent zijn gezag uit zooals de vader onder rechtstreeksch toezicht van de Rechtbank zonder tusschenkomst van een toeziende beheerder ad hoc. (Fransch Verbrekingshof 14 Januari 1878 S. 78.1.218 met verslag van den heer raadsheer Petit-Lablé, nota onder arrest van Bordeaux, 19 Maart 1875, S. 76.2.97). X.

2) Zie Vonnis ten gronde in deze zaak in het «Rechtskundig Weekblad» 1933 nr .

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN.

3e KAMER. — 3 MEI 1933.

Eenige rechter : M. Bartholomeeussen.
Pleiters : Mr De Clerck t/Mr Emiel Ooms

DADELIJKE UITWINNING. — ART. 1244 B. W. — NIET TOEPASSELIJKHEID.

Het recht de dadelijke uitwinning te vervolgen, toegekend ingevolge akte van hypotheeksteling verhindert de toepassing van art. 1344 B. W.

V. L t/B.

Aangezien de aanleggers, maatschappij in gezamenlijken naam V. L. en Zoon en de heeren J. Fr. en Jaak G. V. L. aan de rechtbank vragen de uitvoering bij dadelijke uitwinning of bij inbeslagneming te staken van een verpand onroerend goed gelegen te Deurne Sevillestraat, n° 21, en uitsteling van betaling vragen der schuldvordering der vervolgende partij ;

Aangezien deze vervolging geschiedt krachtens een uitvoerbaren titel dewelke aan aanlegster een termijn van vijf jaar toestond om de ontleende som terug te betalen ; dat ten gevolge van wanbetaling deze som dadelijk eischbaar is geworden en dat het zeker niet past, nadat de schuldenaars vervallen zijn van den conventionneelen termijn hen toegestaan, hen thans gerechterlijk een nieuw uitstel te verleenen ;

Aangezien daarenboven de vervolgende partij het recht heeft om ingevolge de akte van hypotheekstelling de dadelijke uitwinning te vervolgen, aldus bezittende de onwederroepelijke volmacht om den verpanden eigendom te doen verkoopen, ten haren verzoeke en in den vorm der vrijwillige veilingen ;

Aangezien het toepassen in dit geval van art. 1244 van het Burgerlijk Wetboek zou gelijk staan met het ontnemen aan de schuldeischeres van een recht haar uitdrukkelijk en onherroepelijk toegekend ;

Aangezien, trouwens, het uitstellen der vervolgingen en der betalingen even nadeelig zou zijn aan de schuldenaars als aan de schuldeischeres ;

Aangezien reeds nu de eigendom onvoldoende blijkt om de ingeschreven schulden te dekken en die toestand nog zal verergeren met het oploopen der interesten ; dat daarenboven eene verhooging in waarde der vaste goederen voor langen tijd zeker uitgesloten is ;

Om deze redenen

De Rechtbank, gehoord in zijn eensluidend advies in openbare zitting gegeven, de heer Stryckmans, substituut van den heer Procureur des Konings, verleent akte aan aanleggers dat zij het geding schatten op meer dan 10.000 frank, en, alle andere besluiten verwerpende, verwijst de aanleggers van hunnen eisch en veroordeelt hen tot al de kosten.

Uitgaven van het „ Rechtskundig Weekblad "

Binnen enkele dagen zullen in onze serie de volgende werken verschijnen :

Mr Frans WITTEMANS : Wederzijdsche plichten en rechten der echtelieden. Commentaar der wet van 20 Juli 1932.

Mr Reinhold VAN LENNEP : De Verzekering tegen de Werkloosheid in België.

M. Victor LEEMANS : Carl Schmitt. Proeve eener Sociologie van den Staat.

Wij rekenen er op dat al onze abonnés deze drie werken, die door de bekende uitgeverij " De Sikkel „ in de beste voorwaarden en toch aan zeer voordeeligen prijs worden uitgegeven, zullen willen bestellen.
Van nu af worden de bestellingen aangenomen bij het beheer van ons blad, Lange Leemstraat, 99, Antwerpen.

VREDEGERECHT BERCHEM

7 MAART 1933.

Vrederechter : M. A. Baeten.
Pleiters : Mter Van den Berg en Mter Paul Pollet.

TAKSZEGELS. — AANNEMINGSWERKEN. — VERPLICHTING. — MEERDERWERKEN. — AFWEZIGHEID VAN SCHRIFTELIJKE TOELATING.

Bij gebrek aan een tegenstrijdige overeenkomst moet de taks op facturen, betreffende ondernemingswerken, betaald worden door den meester van het werk.

Wanneer geen schriftelijke verklaring nopens meerderwerken geleverd werd en deze daarbuiten niet bewezen zijn, mag daarvoor niets in rekening gebracht worden.

Van Laeken t/De Clerck.

Gezien de inleidende dagvaarding van deurwaarder P. Vermeulen te Berchem, in dato 16 December 1932, geboekt :

Aangezien de eisch strekt ten einde verweerder zich te hooren veroordeelen om aan aanlegger te betalen, voor takszegels de som van zeven honderd zeven en zestig frank en samen 767 frank, samen met de gerechterlijke intresten en de kosten des gedings ;

Herzien ons tusschen-vonnis de dato 7 Februari 1933, de persoonlijke verschijning der partijen bevelende ;

Aangezien de partijen het eens zijn : — 1° dat bij mondelinge overeenkomst op 28 October 1928 tusschen partijen gesloten, aanlegger zich verbond eene werkmanswoning te bouwen, volgens daartoe opgemaakte plan en voorwaarden, mits den vasten prijs van 36.980 frank ; die verweerder zich verbond aan aanlegger te betalen ; — 2° dat, naar aanleiding dezer overeenkomst verweerder aan aanlegger betaalde : — toen de woning onder dak stond, namelijk op 11 Mei 1929 : — 1500 frank ; — b) op 5 Juli 1929, door een check van notaris F. Van Reeth van Boom op de Banque Centrale de la Dendre te Boom, de som van 18.000 frank ; — c) op 14 November 1929 door een check van voornoemden notaris op de Banque de Crédit Anversois te Boom : — 19.000 frank — 't zij in 't geheel 38.000 frank ; — 3° dat aanlegger later een bedrag van 800 frank terugbetaalde aan verweerder ;

Aangezien verders bewezen is dat, naar aanleiding van de bedoelde onderneming, aanlegger de volgende bedragen voor taks betaalde : — 1° bij de aflevering van het kwijtschrift der hierboven vermelde 1500 frank : 3 frank ; 2° in 1932, rechtstreeks aan den Ontvanger der Belastingen : a) 27 frank, 't zij 2 ten honderd op vermelde 1500 frank, verminderd met de reeds betaalde som van 3 frank ; b) 740 frank, 't zij 2 ten honderd op den ondernemingsprijs, afgerond op 37.000 frank ;

Aangezien het de sommen van 27 frank en 740 frank onder a en b vermeld, of te samen 767 frank zijn, die aanlegger van verweerder eischt ;

Aangezien verweerder ten onrechte meent dat die sommen eene boete vertegenwoordigen; — dat zij klaarblijkelijk geëischt en betaald werden krachtens artikel 60 van de Codex der taksen met het zegelrecht gelijk gesteld (K. B. 2 Maart 1927) dat eene taks van twee ten honderd instelt op de geteekende of ongeteekende, maar verplichte fakturen betreffende ondernemingskontrakten ;

Aangezien de taks op de fakturen betreffende ondernemingskontrakten, bij ontstentenis van eenige tegenstrijdige overeenkomst, door den meester van het werk, moet gedragen worden en dat dus de aannemer, indien hij ze betaalde, gerechtigd is het bedrag er van van den meester van het werk terug te eischen ;

Aangezien verweerder hoofdzakelijk besluit tot de laattijdigheid van den eisch ; — dat dit besluit klaarblijkelijk ongegrond is ; — dat immers den eisch aan geene bijzondere verjaring onderworpen is ; — dat trouwens het voorgewend recht van aanlegger, om van verweerder de som van 767 frank te eischen, slechts kan ontstaan zijn in 1932 toen hij zelf die som betaalde ;

Aangezien verweerder, in bijkomende orde, aanbiedt de som van 47 frank te betalen en vraagt dat dit aanbod voldoende verklaard worde ;

Aangezien verweerder inderdaad vertoont dat hij naar aanleiding van de onderneming in zake, aan aanlegger de ondernemingsprijs van 36.980 frank en bovendien de som van 720 fr. (38.500-800-36.980 frank) voor taks betaalde, zoodat hij nog slechts 767-820 = 47 frank voor taks kan verschuldigd zijn ;

Aangezien zooals uit wat voorgaat blijkt, vaststaat dat verweerder aan aanlegger 720 frank boven den aannemingsprijs betaalde ;

Aangezien deze betaling van 720 frank boven den aannemingsprijs op geene aanneembare wijze kan verklaard worden, indien men niet aanneemt dat zij tot voldoening der taks naar aanleiding van de onderneming verschuldigd, geschiedde ;

Aangezien aanlegger wel is waar beweert,

dat die som den prijs der meerderwerken, niet in de ondernemingsovereenkomst voorzien, vertegenwoordigt ; — maar dat die bewering niet aan te nemen is, niet alleen omdat de partijen persoonlijk gehoord het eens zijn dat er nooit schriftelijke toelating gegeven werd tot het uitvoeren van meerderwerken ; — maar bovendien omdat aanlegger tegenover de stellige bewering van verweerder, dat er geene meerderwerken uitgevoerd werden, geen enkel bewijs of aanbod van bewijs stelt, en zelfs in gebreke blijft nopens de voorgewende meerderwerken, aanduidingen te verschaffen die ten minste zouden aantoonen dat zijne bewering niet van allen grond ontbloot is ;

Aangezien trouwens de terugbetaling, door aanlegger aan verweerder gedaan, van de hierbovenvermelde 800 frank, niet op aanneembare wijze zou te verklaren zijn, indien verweerder de som van 720 fr. boven den aannemingsprijs, niet aan aanlegger betaald had voor taks ; — dat aanlegger weliswaar die terugbetaling tracht te verklaren door de bewering dat verweerder bevestigende de bouwpremie, door den Staat toegekend tot bevordering van het bouwen van goedkoope woningen te zullen genieten, en dus aan de faktuurtaks betreffende de onderneming in zake te zullen vrijgesteld worden ; — maar dat ook dezen uitleg niet aan te nemen is ; — dat immers krachtens artikelen 65 en 68 van gemelde Codex, de faktuur betreffende de onderneming in zake moest afgeleverd worden en de taks betaald bij de aflevering van het werk dat aanlegger trouwens bevestigt dat hij, bij de terugbetaling van vermelde 800 frank, reeds de faktuur betreffende de onderneming in zake aan verweerder afgeleverd had ; — en dat dus, vermits verweerder op het oogenblik van die terugbetaling de bouwpremie nog niet bekomen had, de faktuurtaks betreffende de onderneming in zake toen in ieder geval reeds moest betaald worden of betaald zijn, zonder nadeel van het recht van verweerder die taks later van den Staat terug te eischen, indien de bouwpremie hem toegestaan werd ;

Aangezien men dus aannemen moet dat verweerder de som van 720 frank betaald heeft voor faktuurtaks betreffende de onderneming in zake ; dat hij dus in geen geval aan aanlegger meer dan 767-720 = 47 frank kan verschuldigd zijn voor door deze betaalde taks ;

Om deze redenen :

Wij, Achiel Baeten, Vrederechter van het kanton Berchem-Antwerpen, uitspraak doende tegensprekelijk en in eersten aanleg, alle andere of verdere besluiten verwerpende als ongegrond, verklaren den eisch ontvankelijk ; — verklaren het aanbod van verweerder om aan aanlegger de som van zeven en veertig frank te betalen, voldoende ; — veroordeelen hem, voor zooveel noodig, dit aanbod te verwezenlijken ; — veroordeelen elk der partijen tot de helft van de kosten, begroot voor het geheel op fr. 82,35, hierin niet begrepen de registratiekosten van dit vonnis ; — zeggen dat dit vonnis niet dient bij voorraad uitvoerbaar verklaard te worden.

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN
1e CANTON

30 NOVEMBER 1932

Vrederechter : M. J. Raynaud.
Pl. : Mters Liard en Wittemans.

WET VAN 20 JULI 1932. — WEDERZIJDSCHE PLICHTEN DER ECHTGENOOTEN. — INKOMSTEN. — WERKLOOSHEIDSVERGOEDING. — TOEPASSELIJKHEID.

De wet van 20 Juli 1932 maakt geen onderscheid in zake inkomsten der echtgenooten die rechtstreeks kunnen geïnd worden.

De werkloosheidsvergoeding valt dus onder toepassing der wet.

Aangezien de vraag strekt ten einde, de eischeres, op grond van artikel 214b en volgende van het Burgerlijk Wetboek, te machtigen, bij uitsluiting van haren echtgenoot, tot een maandelijksch bedrag van 200 frank, de vergoeding toekomende aan verweerder in ontvangst te nemen in de bureelen van de Algemeene Centrale van Bouw- en Ameublementbewerkers en gemengde vakken van België, Gewestelijke Afdeeling Antwerpen, zetel Ommeganckstraat, 49, te Antwerpen ;

Gehoord de partijen in hunne middelen en besluitselen ;

Aangezien de verweerder niet betwist dat hij, bij wederspraak, door deze Rechtbank veroordeeld werd op 2 Maart 1932, om te betalen aan eischeres, de som van 200 frank per maand, ten titel van onderhoudskosten ;

Aangezien blijkt uit het memorie van toelichting en de besprekingen der wet van 20 Juli 1932, dat artikels 214b en volgende, van toepassing zijn, indien de echtgenoote, ten haren voordeele, het bestaan van een vonnis kan inroepen dat haar onderstandsmiddelen verleent ;

Aangezien, tot nog toe, de verweerder het niet noodig geacht heeft het vonins van

2 Maart 1932 te bestrijden en, in gebeurlijk geval, ontslaging of vermindering van de te betalen maandelijksche som te bekomen ; dat, in het voorhanden geval, een maatregel van onderzoek nutteloos is.

Aangezien de verweerder erkent dat hem steungeld uitbetaald wordt ten beloope van 93 frank per week ;

Aangezien het steungeld moet beschouwd worden als hoorende bij de inkomsten van verweerder ; dat de wetgever geen onderscheid maakt in den aard der inkomsten ;

Aangezien aan eischeres machtiging dient verleend te worden het steungeld van verweerder in ontvangst te nemen tot een bedrag van 50 frank per week ;

Om deze redenen :

Wij, Jozef Raynaud, Vrederechter van het eerste kanton der stad Antwerpen, verklaren de vraag gegrond ; machtigen eischeres, bij uitsluiting van haar echtgenoot, tot een bedrag van 50 frank per week, het steungeld in ontvangst te nemen, aan verweerder uitbetaald in de bureelen van de Algemeene Centrale van Bouw- en Ameublementwerkers en gemengde vakken van België, Gewestelijke Afdeeling Antwerpen, zetel : Ommeganckstraat, 49, te Antwerpen ; veroordeelen den verweerder tot de kosten van het geding, berekend op 13 fr., zijnde de kosten van rolzetting.

Bestuurlijke rechtspraak

GEMEENTERAADSVERKIEZINGEN. — LAATTIJDIG TOELATEN VAN KIEZERS. — VERBREKEN DER KIEZING. — VOORWAARDEN. — 1932. — HASTIERE-LAVAUX.

Een klacht wegens laattijdig toelaten van kiezers tot de stembus is ongegrond, indien het onderzoek uitwijst dat een dezer kiezers aan de stemming geen deel heeft genomen, en dat de andere gestemd heeft met toelating van het bureel en der getuigen, die het proces-verbaal hebben afgesloten met de vermelding dat de bewerkingen op de door de wet voorziene uur werden gesloten.

Het feit dat een onder de wapens zijnde militiaan aan de stemming heeft deelgenomen, kan geen aanleiding geven tot verbreking, zoo de verkiezings-uitslagen door de verschuiving van ééne stem ongewijzigd zouden blijven.

De partij die zich over bedrog beklaagt moet hiervan bewijzen leveren.

Gelet op de beslissing dd. 25 November 1932, waarbij de bestendige deputatie van den provincieraad van Namen de gemeenteraadsverkiezing heeft vernietigd, welke op 9 October tevoren te Hastière-Lavaux werd gehouden ;

Gelet op het beroep den 1 December 1932 door den provincie-gouverneur tegen deze beslissing aangeteekend ;

Overwegende, wat de voornaamste oorzaak betreft, welke door de bestendige deputatie tot staving der vernietiging wordt aangevoerd en die berust op het feit dat twee kiezers ten onrechte hebben gestemd, dat zoo voornoemd college al te recht heeft geconstateerd dat een onder de wapens zijnde kiezer ondanks het verbod, gesteld bij artikel 37 der gemeentekieswet, gestemd heeft, het daarentegen niet voor vaststaand kan gehouden worden dat een ander kiezer na het verstrijken van het bij lid 2 van artikel 36 der gemeentekieswet vastgesteld tijdsbestek zou hebben gestemd ;

Overwegende inderdaad dat in een eerste bezwaarschrift, door al de candidaten van lijst 1 ingediend, van laatsgenoemd feit niet de minste zinspeling werd gemaakt ; dat in een volgend door een enkel candidaat onderteekend bezwaarschrift werd aangevoerd dat niet één maar twee kiezers, de heer D. en zijn echtgenoote, te laat hadden gestemd ; dat het gemis van grond aan deze reclamatie, wat laatstgenoemde betreft, klaar bewezen is door het onderzoek der aanstippingslijsten, waaruit blijkt dat deze kiezeres niet heeft gestemd ; dat, wat kiezer D. zelf betreft, het feit dat het bureel hem heeft laten stemmen met de toestemming der getuigen, bewijst dat allen eensgezind de meening waren toegedaan dat op dit oogenblik het wettelijk tijdsbestek niet verstreken was ; dat overigens in het procesverbaal van het bureel, dat door getuige van lijst 2, die als eerste candidaat daarop voorkwam, zonder de minste aanmerking werd onderteekend, uitdrukkelijk staat vermeld dat de stemming te 2 uur werd gesloten ;

Dat dienvolgens de deelneming van D. aan de stemming voor regelmatig moet worden gehouden ; dat dus door den onder de wapens zijnden kiezer ten onrechte uitgebrachte stem niet van den aard is om de uitkomst der stemming in twijfel te trekken vermits, indien men het kiescijfer van lijst 2 met een verminderd, zij niettemin de bovenhand op lijst 1 behoudt ;

Overwegende anderzijds dat de bestendige deputatie bovendien tot staving harer beslissing aanvoert dat het bureel onregelmatig was samengesteld en door den voorzitter geen voldoende toezicht op het keuren, het drukken en het voorleggen ten bureele van de stembiljetten werd gehouden ; dat vermits er geen sporen van bedrog noch bewijs voorhanden zijn dat het bureel aan zijn wettelijke verplichtin-

gen zou zijn te kort gekomen, deze redenen niet kunnen gelden om de verkiezing te vernietigen ;

Overwegende ten slotte dat geen enkele verkozene wordt vermeld als vallende onder de toepassing van de artikelen 65, 66, 67 en 69 van de gemeentekieswet ;

Op de voordracht van Onzen Minister van Binnenlandsche Zaken,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. Bovenvermeld beroep van den gouverneur der provincie Namen wordt ingewilligd.

Dienvolgens wordt bovenbedoelde beslissing der bestendige deputatie van den provincieraad tot vernietiging der gemeenteraadsverkiezing van Hastière-Lavaux hervormd en wordt deze verkiezing geldig verklaard.

Melding hiervan dient gemaakt in het notulenboek van het provinciaal college op den kant der hervormde beslissing.

Art. 2. Onze Minister van Binnenlandsche Zaken is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 27 December 1932.
(Staatsblad van 22 Januari 1933).

NOTA : Over de geldig-verklaring der gemeenteraadsverkiezingen van Hastière-Lavaux werd ter zitting van 14 Februari 1933 in de Kamer van Volksvertegenwoordigers eene ondervraging gedaan door Kamerlid Henon. De Kamer keurde bovenstaande beslissing af, met het gevolg dat er eene korte ministerieele crisis ontstond.

De Minister van Binnenlandsche Zaken erkende dat er onregelmatigheden gebeurden, maar verrechtvaardigde de beslissing met zich te beroepen op het advies van den heer Delcroix, die zegt : « Er is een traditioneel beginsel van rechtspraak : men houdt slechts rekening met de onregelmatigheid wanneer zij invloed kan uitoefenen op de oprechtheid van de stemming ».

Dit is niet alleen een traditioneel, maar tevens een zeer logisch beginsel. Hiertegenover mag er echter op gewezen worden, dat het nasporen van alle onregelmatigheden onmogelijk is, en dat enkele bewezen onregelmatigheden veelal eene aanduiding zijn van de aanwezigheid van andere, niet bewezen of niet gekende onregelmatigheden.

I. V.

Wetgeving.

WET
WAARBIJ AAN DE REGEERING BEVOEGDHEID WORDT TOEGEKEND OM HAAR TOE TE LATEN ZEKERE MAATREGELEN TE TREFFEN MET HET OOG OP HET FINANCIEEL HERSTEL EN HET VERWEZENLIJKEN VAN HET BEGROOTINGSEVENWICHT.

Albert, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. Met het doel de verbetering van de Staatsfinanciën nog te bevorderen en de begrootingen te doen sluiten, kan de Koning, gedurende een tijdsverloop van drie maanden en bij in Ministerraad overlegde besluiten :

Wijzigen of aanvullen : de wetten betreffende de bezoldigingen, subsidiën, vergoedingen en toelagen van allen aard, die ten laste vallen van den Staat ;

Wijzigen of aanvullen : alle voorschriften omtrent de inrichting, de werking, de bevoegdheid en de rechtspleging dienaangaande, met inbegrip van de verjarings- en vervaltermijnen ;

Wijzigen of aanvullen : het koninklijk besluit van 13 Januari 1933 betreffende de nationale crisisbelasting, en het bedrag van zekere rechten en gelden verhoogen, die den Staat wegens door hem bewezen diensten toekomen ;

Alle maatregelen nemen, van aard om de inrichting van de openbare diensten alsmede van de met opdracht bekleede organismen te vereenvoudigen of nog scherper na te gaan, daarin begrepen de maatregelen om de in uitvoering van de onderscheidene wetten gedane publicaties af te schaffen of te verminderen ;

Alle thesauriehandelingen verrichten, binnen- of buitenlandsche leeningen sluiten, op langen en op korten termijn, in Belgische of in vreemde munt gesteld ; er de modaliteiten van regelen en alle daarbij behoorende fiskale vrijstellingen bepalen ;

Alle maatregelen treffen, ten einde daden welke 's Lands crediet kunnen aan 't wankelen brengen, te voorkomen en te beteugelen ;

Zoo noodig, de toepassing van de krachtens de tegenwoordige wet genomen beschikkingen verzekeren door alle burgerlijke, fiskale of strafrechterlijke dwangmiddelen, zonder dat deze laatste echter andere dan correctioneele of politiestraffen mogen voorzien.

Art. 2. Bij het verstrijken van den termijn van drie maanden, wordt aan de Kamers verslag gedaan over de, krachtens de tegenwoordige wet, door de regeering getroffen maatregelen.

Art. 3. Voorloopige credieten te gelden op de begrootingen over het dienstjaar 1933 worden voor de regeering geopend, voor een bedrag gelijk aan één twaalfde van dat der aan

de Wetgevende Kamers onderworpen geamendeerde begrootingsontwerpen (niet inbegrepen de credieten van denzelfden aard, welke door de wetten van 30 December 1932 en van 31 Maart 1933 werden verleend).

De bij de tegenwoordige wet verleende voorloopige credieten kunnen aangewend worden voor de nieuwe gewone en buitengewone uitgaven die begrepen zijn in de op de begrootingsontwerpen gebrachte credieten en waarvoor vroeger, door de wetgevende lichamen, geen machtiging werd verleend.

De fondsen voorzien op de begrooting der ontvangsten en uitgaven voor order, over het dienstjaar 1933, zijn ter beschikking van de Regeering.

Art. 4. De tegenwoordige wet treedt in werking te rekenen van den dag af van hare bekendmaking in den «Moniteur».

Kondigen de tegenwoordige wet af, bevelen dat zij met 's Lands zegel bekleed en door den «Moniteur» bekendgemaakt worde.

Gegeven te Brussel, 17 Mei 1933.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van de artikelen 286 en 287 van Titel VI, Boek I van het Burgerlijk Wetboek.

TOELICHTING

Mevrouw, Mijne Heeren,

Artikel 286 van het Burgerlijk Wetboek beveelt een laatste poging tot verzoening der echtgenooten. Die verzoeningspoging heeft plaats bij een vijfde verschijning der echtgenooten vóór den voorzitter der Rechtbank.

Binnen de vijftien dagen na den dag waarop het jaar zal verloopen zijn, te rekenen van af de eerste verklaring, zullen de echtgenooten, ieder bijgestaan door twee vrienden, aanzienlijke lieden binnen het arrondissement, ten minste vijftig jaar oud, zich te zamen en in persoon aanbieden vóór den voorzitter der Rechtbank.

De echtgenooten leggen den voorzitter de uitgiften over van de vier processen-verbaal waardoor hun onderlinge toestemming wordt vastgesteld, alsmede al de daaraan gehechte akten.

Zij zullen, ieder afzonderlijk, echter in elkanders tegenwoordigheid en in bijwezen van de vier notabelen, van den magistraat de toelating van de echtscheiding vorderen.

Naar luid van artikel 287, maken de rechter en de bijstanders, namelijk de vier notabelen, hun opmerkingen aan de echtgenooten.

In den geest van den wetgever, moet de tusschenkomst van die vier notabelen aan die verschijning meer plechtigheid bijzetten.

De notabelen vertegenwoordigen eenigszins de maatschappij : zij moeten trachten de huwelijksontbinding te voorkomen. Door notabelen dient men te verstaan, zegt Maleville, ingezetenen der gemeente, welke zich door hun rechtschapenheid en hun stand onderscheiden.

Door de praktijk is bewezen dat het doel door den wetgever nagestreefd, niet bereikt is.

De notabelen die de echtgenooten bijstaan, worden bijna altoos door de notarissen, in plaats van door de partijen gekozen.

Dikwijls, zijn de partijen waarvan zij bewezen de vrienden te zijn, hun niet of ternauwernood bekend. Vaak ook worden hun diensten betaald.

Feitelijk, worden door hen nooit opmerkingen gemaakt, noch aansporingen gedaan.

Men mag bevestigen dat de aanwezigheid der notabelen aan de verschijning geen de minste plechtigheid bijzet en zelfs de kansen op verzoening, zoo er overblijven, vermindert.

Om die reden, hebben wij de eer u de weglating van die formaliteit voor te stellen.

H. DE RASQUINET,

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

In artikel 286 van het Burgerlijk Wetboek, worden weggelaten de woorden :

« Ieder bijgestaan door twee vrienden, aanzienlijke lieden binnen het arrondissement, ten minste vijftig jaar oud ».

Art. 2.

Artikel 287 wordt gewijzigd als volgt :

Nadat de rechter aan de echtgenooten zijne opmerkingen zal hebben gemaakt, zal hun, zoo zij volharden, akte van hun vordering worden verleend, en van de overlegging, door hen gedaan, van de bewijsstukken : de griffier der Rechtbank zal procesverbaal opmaken, hetwelk zal worden onderteekend zoo door partijen (ten ware deze verklaren niet te kunnen teekenen of daartoe niet in staat te zijn, in welk geval daarvan melding zal worden gemaakt) als door den rechter en den griffier.

H. DE RASQUINET,
L. MEYSMANS
C. EMBISE
J. HOSSEY
CRAYBEEKX
Leo COLLARD.

VLAAMSCHE RECHTSKUNDIGEN !

Abonneert U op het

« RECHTSKUNDIG WEEKBLAD ».

Bibliographie

« LA PROTECTION DES MINORITES NATIONALES » door J. van Overbeke, Hoogleeraar aan de Universiteit te Gent. (Extrait de la « Nouvelle Revue de Hongrie », avril 1933).

In enkele bladzijden zet Prof. van Overbeke de kwestie der nationale minderheden uiteen ; wat moet er verstaan worden door « minderheid » ? Welk is desaangaande de toestand in Europa ? Welk is het huidige statuut van die minderheden ? Op welke wijze moet dit statuut verbeterd worden ? Prof. van Overbeke, die dit vraagstuk bijzonder studeerde en mede aan de oplossing ervan werkzaam is, geeft daarop het antwoord.

P. D. B.

J. SIMONS. Harslucht. Novellen (234 blz., 30 fr., geb. 42 fr.. Tijl. Deurne).

Van den gunstig bekenden letterkundige Jef Simons ligt voor ons een rijke bundel novellen onder den titel « Harslucht » met pittige teekeningen van Fred Bogaers. Het is een bespreking waard ook in een blad voor het rechtskundig publiek. Het bevat perels van het genre « Short story » zooals we er weinige, zoo goed opgezet en zuiver van stijl te lezen krijgen.

Caïphas, de held van het eerste verhaal, stroopt, wonderdoktert, vermoordt den gendarm « Sterk Janneke » om zijn makker, den aangehouden deserteur uit de handen van de rijkswacht te helpen, wordt vrijgelaten na den oorlog en in een godshuis opgenomen, waar hij zekeren dag wegvlucht om te gaan sterven in de bosschen van zijn jeugd.

Simons behandelt graag judiciaire typen. Zoo ook die historie van « Het Kogeltje », van den man die geschoten wordt vóór de woning van zijn vriendin welke hem had afgewezen omdat hij zijn werkboekje vervalschte en zich jonger voorgaf als hij was. Stervende beticht hij zijn vriendin en haar huisgenooten op hem een moordaanslag gepleegd te hebben. Alleen door een kogeltje, vruchteloos in het lichaam van den ondertusschen bezweken man gezocht, en ten slotte in een broekzak gevonden, kon uitgemaakt worden dat hij, onder eed op zijn sterfbed, zijn meisje onschuldig beticht had, en zich ging zelfmoorden vóór haar woning.

Simons weet, in dat boeiend verhaaltje van enkele bladzijden, zijn menschen te schilderen, episch schoon.

Verder de geschiedenis van « Het Zonneke », den man die geheimzinnig den dorpspastoor vermoordt, omdat hij van het comiteit geen reuzel kreeg en jaren nadien, — want de dader werd niet ontdekt, — op zijn sterfbed een briefje achterlaat, vermeldend dat hij die niet gewroken misdaad had gepleegd.

Andere novellen sieren den bundel. De taal van den schrijver komt het klassieke nabij. Ook bij de rechtsgeleerden mogen zulke prestaties niet onopgemerkt voorbijgaan.

P. D. B.

Uit de Pers

De geschiktheid van de vrouw voor de Rechterlijke Macht

Dit onderwerp, ter Algemeene Vergadering van den Nationalen Vrouwenraad voor Nederland op 22 April l.l. aan de orde gesteld, heeft aanleiding gegeven tot een zeer levendige en vaak amusante gedachtenwisseling.

De beide praeadviseurs Prof. Mr. F. G. Scheltema (pro) en Mr. O. J. Cluysenaer (contra) hadden hun opdracht eenigszins ruim opgevat, door zich niet uitsluitend tot de kwestie der geschiktheid te bepalen, doch tevens de vraag onder de oogen te zien, of volgens de bestaande Nederlandsche Wetgeving vrouwen tot de rechterlijke macht zouden kunnen worden toegelaten. Terwijl het eerste praeadvies dit punt slechts ter inleiding in enkele bladzijden aanroerde, was het tweede, uitvoeriger, voor meer dan de helft aan de behandeling hiervan gewijd.

Prof. Scheltema beantwoordde bovenstaande vraag, is trijd met de heerschnede opvattingen, in bevestigenden zin. Weliswaar heeft de Wetgever indertijd niet aan de benoembaarheid van vrouwen gedacht, zooals blijkt uit art. 10, al. 1, R. O. (waarin van echtgenooten geen melding is gemaakt) en uit art. 10, al. 4, R. O. (zwagerschap houdt op door het overlijden der vrouw, die haar veroorzaakte), doch waar een uitdrukkelijk verbod ontbreekt, moet naar normale regelen van wetsuitlegging worden aangenomen, dat een wettelijk beletsel tegen zulk een benoeming niet bestaat. Als bewijs der juistheid van deze methode van wetsinterpretatie voerde Prof. Scheltema nog aan, dat de wetgever van 1838 bij zijn omschrijving van roerende zaken zeker niet aan automobielen gedacht heeft en niettemin een automobiel thans daaronder ongetwijfeld gerangschikt wordt. Er is slechts sprake van een lacune in de wet, in zooverre, dat de gevolgen van de benoeming eener vrouw ongeregeld zijn gelaten — hetgeen tot de wel niet zeer waarschijnlijke, maar niettemin denkbare situatie zou kunnen leiden, dat echtgenooten in hetzelfde rechtscollege zouden kunnen zitting nemen. Om dit te voorkomen, zou deze lacune dus moeten worden aangevuld ; zoo lang dit niet gebeurt, is dus de vrouw wel benoembaar, maar zou haar benoeming een ongewenschten toestand kunnen scheppen.

Mr. Cluysenaer gaf een historisch overzicht van de in de afgeloopen jaren gedane pogingen om tot een beslissing omtrent de benoembaarheid der vrouw te geraken. Hij bracht in herinnering, hoe bij arrest van het Hof van Leeuwarden dd. 21 April 1915 (W. v. h. R. no. 9706) de beslissing van de Rb. te Winschoten, waarbij een vrouw tot beëedigd klerk ter Griffie was benoemd, was vernietigd, op grond van de bedoeling van den Wetgever en de strekking der Wet. De H. R. vernietigde deze uitspraak, omdat geen appèl, maar cassatie had behooren te worden aangeteekend, doch bracht zelf, toen ten tweeden male zijn decisie werd gevraagd, de hoofdzaak niet tot een oplossing, omdat hij een beëedigd klerk niet als een lid der rechterlijke macht beschouwde. Daarentegen werd door het Hooggerechtshof van Ned.-Indië op 14 Juni 1921 de beslissing van den Padangschen Raad van Justitie bekrachtigd, volgens welke een vrouw deel kon uitmaken van de rechterlijke macht. In 1915 verklaarde de Minister van Justitie in de Tweede Kamer op een hem door eenige leden gestelde vraag, dat hij wegens den bestaanden twijfel met het oog op de rechtszekerheid, de benoeming der vrouw niet aan te bevelen achtte. In 1921, bij de behandeling van het wetsontwerp tot invoering van den

kinderrechter, werd een amendement-Dresselhuys, dat de strekking had, de vrouw voor bepaalde gevallen ter vervanging van den kinderrechter te kunnen doen optreden, verworpen, in 1922 een motie-Kleerekooper aangenomen, waarbij de wenschelijkheid der toelating van vrouwen uitgesproken en op de dientengevolge noodige wettelijke voorzieningen werd aangedrongen. Een voorstel tot wijziging van art. 10, al, 4, R. O., daarna door de heeren Marchant, Oud en Ketelaar ingediend, leed echter weer schipbreuk.

De heer Cluysenaer kwam aldus tot de conclusie, dat de meeningen over de benoembaarheid verdeeld zijn, dat geen jurisprudentie hierover aanwezig is en daarom goed beleid vordert, zich zonder voorafgaande wetswijziging te onthouden van een benoeming.

Wat de geschiktheid der vrouw voor het rechterlijk ambt betreft, volgens Prof. Scheltema behoefde men om het pleit te winnen slechts te bewijzen, dat een noemenswaardig aantal vrouwen deze bezit en niet, zooals de tegenstanders verlangen, dat «de» vrouw dezelfde geschiktheid bezit als «de» man. Een oogenblik echter deze laatste bewijsmethode volgend, toetste hij de eigenschappen der vrouw aan de eischen, welke men aan een goed rechter moet stellen. Als zoodanig noemde hij onbevooroordeeldheid, inzicht in het maatschappelijk leven en de menschelijke ziel en rechtskennis. Hij kwam aldus tot het resultaat, dat de vrouw aan de beide laatste eischen evengoed beantwoordt als de man, doch alleen ten aanzien van den eersten bij dezen tenachterstaat. Volgens Prof. Heymans (de Psychologie der Vrouw) heeft de vrouw het diepst begrip voor het leven, niet voor de abstractie. Wegens haar aandacht voor het concreet gebeuren heeft zij dus zelfs in zeker opzicht een voorsprong boven den man. In rechtskennis is de gemiddelde vrouwelijke juriste ook niet de mindere. Alleen moest op grond van de onderzoekingen van Prof. Heymans en Wilhelm Liefmann een geringere objectiviteit worden aangenomen. Practische beteekenis had deze conclusie naar de meening van Prof. Scheltema echter niet, omdat afwijkingen van het gemiddelte type in ieder opzicht en iedere richting voorkomen ; Prof. Heymans, op wiens autoriteit zoo vaak een beroep wordt gedaan, achtte dan ook de analoge vraag, of « de » vrouw voor hoogere studie geschikt is, ongerijmd, van oordeel, dat vermoedelijk zoowel bij mannen en vrouwen sommigen daartoe wèl en anderen niet geschikt zijn. Prof. Scheltema had over zijne vrouwelijke studenten een gunstige meening en verwees tevens naar de opinie van den Hoogen Raad, neergelegd in diens advies aan den Minister van Justitie in 1920. De H. R. sprak toen n.l. als zijn meening uit, dat «gebleken is, dat ook vrouwen op uitnemende wijze een taak vervullen, waarbij het vóór alles aankomt op objectiviteit en onbevangenheid en in het algemeen op die eigenschappen, welke voor een goede rechtspraak onmisbaar zijn». Dat voor het ambt geschikte vrouwen te vinden zijn, staat dus vast.

Al was ook te verwachten, dat het percentage der voor het rechterlijk ambt geschikte vrouwen geringer zou zijn dan dat der mannen, dit mocht geen beletsel vormen de geschikte te benoemen, niet alleen uit een oogpunt van rechtvaardigheid, maar ook van algemeen belang, terwille van een zoo deugdelijk mogelijke bezetting der rechterlijke macht.

Mr. Cluysenaer, van minder mederniteit blijk gevend, somde daarentegen een reeks van bekende en grootendeels door hem onderschreven bezwaren op — meest voortvloeiend uit den aard van het ambt in verband met constitutie en psyche der vrouw —, die hare benoeming onwenschelijk zouden maken : Het ambt is een roeping voor het leven, faciliteiten kunnen niet worden verleend, het werk neemt den geheelen dag in beslag en kan slechts buitenshuis verricht, sexueele kwesties kwesties moeten vaak in bijzonderheden worden uitgeplozen, collegiale rechtspraak met vrouwen levert bezwaren op van intersexueel-psychologischen aard, de gehuwde vrouw behoort in haar gezin, als kinderrechter en ambtenaar O. M. zal de vrouw niet voldoen wegens haar te medelijdend en zacht karakter. Voor een rechter, die uitsluitend kinderrechter is, heeft men slechts plaats in enkele arrondissementen.

Last but not least beschouwde Mr. Cluysenaer met een beroep op Prof. Heymans, Liefmann en Dr. Baerveld gebrek aan objectiviteit als het groote struikelblok, waarop de intrede der vrouw in de magistratuur moest afstuiten.

Beide praeadviezen maakten gewag van wijlen Prof. Mr. D. Simons, die zich in 1915 en 1930 (W. v. h. R. nos. 9773, 9775 en 12135) over het onderhavige onderwerp had geuit in voor de vrouw gunstigen zin.

De geanimeerde discussie, waaraan behalve een zestal dames, ook een tweetal leden van het mannelijk geslacht deelnamen, toonde duidelijk aan, dat men zich over het algemeen aan de zijde van Prof. Scheltema schaarde, hetgeen in dezen kring zeker niet te verwonderen viel. Alleen werd van eenige zijden betwijfeld, of de geciteerde uitspraken van psychologen inderdaad als onaantastbare axioma's moesten worden aanvaard. O. a. merkte men op, dat de bedoelde onderzoekingen niet meer van den laatsten tijd dateerden, dat zij, om van beteekenis te zijn voor de oplossing van het hier besproken vraagstuk, zich hadden moeten beperken tot mannen en vrouwen met academische opleiding, dat de vrouwen in verschillende landen niet hetzelfde zijn, dat objectiviteit geen aangeboren eigenschap is, maar aangekweekt kan worden en dat men des te objectiever kan zijn naarmate de voorgelegde kwesties minder het eigen belang dan dat van anderen raken. Een der debaters gaf blijk van zijn objectiviteit door te getuigen, dat hij in zijn loopbaan bij de rechterlijke macht collega's had ontmoet, die deze eigenschap in bijzonder geringe mate schenen te bezitten en veeleer naar het door de psychologen als vrouwelijk omschreven type overhelden — hetgeen met vermakelijke voorbeelden werd toegelicht — terwijl van andere zijden werd gewezen op de partijdigheid van vele buitenlandsche rechters — waarbij men o.i. vergat, dat de aanwezigheid van ongeschikte mannelijke rechters nog niets ten gunste van de geschiktheid der vrouwen bewijst ! Ook werd nog aangevoerd, dat de methode om met gemiddelden te werken tot de consequentie zou leiden, dat ook «de» man niet voor het rechterlijk ambt geschikt zou zijn. Volgens Prof. Heymans werd objectiviteit n.l. slechts bij 41.4 pct. der mannen geconstateerd (bij de vrouwen bedroeg dit cijfer 34.1 pct.).

Het bezwaar dat het ambt werkzaamheden buitenshuis en op gezette tijden vorderde, zonder dat hieraan viel te tornen, achtte men niet overwegend, omdat het ook bij andere beroepen geldt, waartoe de vrouw wèl geschikt wordt geacht. Het bespreken van sexueele kwesties kwam eveneens in andere, door de vrouw wèl uitgeoefende beroepen voor, b.v. bij de politie. Het «intersexueel-psychologische» bezwaar, de vrees, dat de rechter in raadkamer onder de bekoring eener lieftallige collega zijn plicht zou verwaarloozen, gaf ruimschoots stof

tot bestrijding en hilariteit. Een der aanwezigen kon uit ervaring mededeelen, dat de rechters, hoewel niet blind voor de charme van sommige vrouwelijke advocaten, hunne beslissing daardoor toch niet in het minst laten beïnvloeden. Bovendien werd nog opgemerkt, dat als vrouwelijke rechters zeker geen jeugdige schoonen zouden worden aangesteld, maar oudere vrouwen, die reeds door jarenlange rechtspractijk hare sporen verdiend hadden. De bewering, dat de vrouw voor kinderrechter niet zou deugen, omdat zij «geen wonden zou kunnen slaan», werd weerlegd, door te wijzen op de vrouw bij het onderwijs, waarbij zij, als dit noodig blijkt, tegenover haar leerlingen ook streng en doortastend moet kunnen optreden. Integendeel verwachtte men, dat de vrouw uit natuurlijke belangstelling meer hart zou hebben voor de kinderzaken dan menig officier van justitie, die daaraan maar matig aandacht besteedde.

Naar aanleiding van het bezwaar van den Proc.-Gen. bij den Hoogen Raad, Mr.r Noyon, die, in een afzonderlijke nota bij het bovengenoemd advies aan den Minister van Justitie, de meening te kennen gaf, dat de vrouw in bepaalde tijdperken vaak geestelijk min of meer abnormaal zou zijn, werd er op gewezen, dat men, ware deze opvatting juist, de vrouw geen enkel verantwoordelijk werk zou hebben mogen toevertrouwen ; zij zou dan b.v. toch zeker geen geneeskundige mogen zijn ! In de praktijk bleken echter klachten over abnormaal optreden der vrouwen in beroepen niet voor te komen.

Voorts achtte men den Nederlandschen Wetgever onlogisch, daar hij de vrouw wèl in huur- en pachtcommissies, in de distributie-gerechten en raden van beroep voor de belastingen, in Ged. Staten en in ambtenaren-gerechten tot rechterlijk werk in staat acht, maar niet als lid der rechterlijke macht.

In zijn mondelinge toelichting had Mr. Cluysenaer nog het argument te berde gebracht, dat bij het aftreden van een eenmaal tot rechter benoemde vrouw een «vrouwen-vacature» zou ontstaan, hetgeen, met het oog op het beperkte aantal geschikte vrouwelijke candidaten de kans op een verkeerde benoeming zou vergrooten. Ter weerlegging hiervan werd aangevoerd, dat het niet de bedoeling was bepaalde vacatures altijd door vrouwen te doen vervullen, maar steeds die personen behoorden gekozen teworden, die daarvoor krachtens hunne geschiktheid het meest in aanmerking kwamen. Bij repliek handhaafde Mr. Cluysenaer zijn stelling, dat de vrouw wegens haar grootere emotionaliteit voor het ambt niet deugt — dienstplicht werd toch ook niet door de vrouwen verlangd, waarom dan wel het rechterschap ? Het argument hiertegen, dat ook van vrouwenzijde voor «vrouwendienstplicht» wordt geijverd, ging o.i. niet op, omdat onder dit woord iets geheel anders wordt verstaan ; Mr. Cluysenaer doelde op den militairen dienst, zooals die door mannen wordt uitgeoefend. Intusschen zou men ter beantwoording van zijn vraag hebben kunnen aanvoeren, dat onze dienstplicht algemeen is en zeker niet alle vrouwen daartoe de geschiktheid bezitten. Prof. Scheltema stelde nog eens in het licht, dat hij de vrouw niet voor bepaalde onderdeelen, maar tot de geheele rechtspraak benoembaar zou willen zien.

De Presidente van den Nationalen Vrouwenraad, Mej. Mr. C. Frida Katz vestigde er ten slotte nog de aandacht op, dat volgens de nieuwere psychologie mannelijke eigenschappen bij vrouwen en vrouwelijke eigenschappen bij mannen voorkomen en het voor de volledige ontwikkeling van het individu juist noodig is, die eigenschappen niet te verdringen maar vrij te ontplooien.

Bij de hier weergegeven discussie werd ook nog de wenschelijkheid der toelating van de vrouw bepleit op grond van het belang der rechtzoekenden, in het bijzonder van vrouwen, waarvoor het in sommige gevallen pijnlijk moest zijn, uitsluitend door mannen berecht te worden.

Men zou hiertegenover kunnen stellen, dat sommige mannen waarschijnlijk de aanwezigheid van een vrouwelijke rechter bij de behandeling hunner zaak niet bijzonder zullen waardeeren.

Men zou o.i., om over de wenschelijkheid der toelating van vrouwen tot de rechterlijke macht in het algemeen te beslissen, tevens de vraag moeten stellen, hoe de buitenwereld daarop reageeren zal. Er moet immers rekening worden gehouden met de wenschen en behoeften der bevolking, waarover wordt recht gesproken. Ten einde het vertrouwen in de rechtspraak niet te schokken, zou men dus de benoeming van vrouwen — hoe geschikt overigens ook, wat capaciteiten en karakter betreft — moeten nalaten, indien de mentaliteit der bevolking hiertegen gekant mocht blijken te zijn. Intusschen lijkt het onwaarschijnlijk, dat datgene, wat te Padang voor de zoo gemengde bevolking van Indië geen bezwaar werd geacht, bij de Nederlandsche bevolking op verzet zou stuiten.

Niettemin is het — mede als gevolg van de tijdsomstandigheden — te voorzien, dat de in den Nationalen Vrouwenraad gevoerde besprekingen voorloopig in de heerschende praktijk niet de minste verandering zullen teweegbrengen. Nu bezuiniging, ook bij de rechterlijke macht, parool is geworden en vele mannen reeds tevergeefs op benoeming of promotie wachten, zal zeker geen groote neiging tot uitbreiding van het aantal gegadigden bestaan en zal de vrouw, hoe onrechtvaardig zij dit ook mag achten, nog wel geen rechterzetel worden ingeruimd.

D. R. E. OPPENHEIMER-BELINFANTE.

(Weekblad van het recht, n° 12591).

Balieleven

Vlaamsche Conferentie der Balie te Gent

Het Bestuur der Vlaamsche Conferentie der Balie te Gent zendt aan zijne leden de hieronderstaande mededeeling.

* * *

Waarde Confrater,

Het Bestuur heeft het genoegen U uit te noodigen tot het bezoek, op Zaterdag 27 Mei, in den namiddag, aan :

1. Het gesticht der abnormalen te Beernem.
2. De weldadigheidsschool te Ruysselede.

De leden, die wenschen aan dezen uitstap deel te nemen, zijn verzocht zulks spoedig kenbaar te maken aan den Secretaris opdat kunnen getroffen worden de noodige maatregelen voor het vervoer der bezoekers.

Met beste confraterneele gevoelens.

Namens het Bestuur :

De Secretaris, J. E. RAES. — De Voorzitter, H. VANDE VELDE.

Drukk. « De Vlijt », uitgever C. V. Gerwen
Nationalestraat, 46, Antwerpen — Telefoon 300.03